

Arrest

**nr. 103 317 van 23 mei 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 21 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 2 april 2013.

Gelet op de beschikking van 15 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing en het verzoekschrift blijkt dat verzoekster haar tweede asielaanvraag volledig steunt op de motieven die door haar echtgenoot naar voor werden gebracht in het kader van diens tweede asielaanvraag.

Inzake de asielaanvraag van haar echtgenoot M.R. (RvV X) werd als volgt beschikt:

“De eerste asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd bij ’s Raads arrest nr. 73 964 van 26 januari 2012 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

De Raad stelde bij arrest nr. 73 964 van 26 januari 2012 vast dat verzoekers asielrelaas "volstrekt ongeloofwaardig was" wegens "flagrante tegenstrijdigheden en vaagheden" in diens verklaringen. In zijn tweede asielaanvraag volhardt verzoeker in het ongeloofwaardig relaas van zijn eerste asielaanvraag, dat hij aanvult met enkele nieuwe feiten die hij opnieuw kadert in datzelfde relaas. Ter staving legt verzoeker enkele bijkomende stukken neer.

De neergelegde stukken vermogen de ongeloofwaardigheid van het relaas niet te herstellen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Een lezing van bovenvermeld arrest maakt duidelijk dat van geloofwaardige verklaringen in casu geen sprake kan zijn. Ingevolge het gezag van gewijsde van voormeld arrest dient de Raad eveneens de ongeloofwaardigheid vast te stellen van elk nieuw feit dat verzoeker op het ongeloofwaardige relaas uit zijn eerste asielaanvraag baseert. Geen van de neergelegde stukken vermag hieraan afbreuk te doen gezien zij niet door geloofwaardige verklaringen worden vergezeld. De neergelegde DVD blijkt geen link te hebben met het asielrelaas. De mensenrechtenrapporten die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt tenslotte vermogen de geloofwaardigheid van zijn relaas evenmin te herstellen gezien verzoeker daar niet in wordt betrokken.

Aldus worden geen bewijselementen aangebracht die van die aard zijn dat zij op zekere wijze aantonen dat 's Raads arrest nr. 73 964 van 26 januari 2012 anders zou zijn geweest indien deze elementen alsdan zouden hebben voorgelegen. De tweede asielaanvraag bevat verder geen geloofwaardige elementen die aanleiding kunnen geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade die zich zou hebben gemanifesteerd na het vellen van voormeld arrest, en onafhankelijk van het daarin ongeloofwaardig bevonden relaas.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker niet in staat om aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar de Russische Federatie.

De eerste asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 73.964 van 26 januari 2012 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is."

Bijgevolg lijkt verzoekster evenmin in staat om aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar de Russische Federatie."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie.

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 19 maart 2013 opgenomen grond, stelt verzoekende partij dat zij in het kader van haar eerste asielaanvraag veel documenten heeft ingediend om haar relaas te ondersteunen. Zij betoogt dat gelet op de ernst van de haar overkomen feiten, de veelheid van ingediende documenten en de algemene informatie, de geloofwaardigheid van haar relaas niet kan betwist worden en het niet anders kan dan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om andere redenen de asielaanvraag afwijst. Tot slot herhaalt verzoekende partij ter terechtzitting haar asielrelaas.

Verwerende partij volhardt in de motieven van de bestreden beslissing, inzonderheid met betrekking tot de ingediende stukken naar aanleiding van de tweede asielaanvraag die uitvoerig worden besproken.

Verzoekende partij blijft bij haar relaas dat zij haar land van herkomst ontvluchtte omwille van problemen met het hoofd van de lokale administratie te Khasavyurt (Dagestan) en haar familieleden die haar grond wilden afnemen. Nadat zij tegen hen in Dagestan een rechtszaak aanspande, werd zij door hen bedreigd en vals beschuldigd van betrokkenheid bij rebellenactiviteiten in de regio. Naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag wordt in 's Raad arrest nr. 73 964 het volgende overwogen: “(...) 2.2.8. De vastgestelde flagrante tegenstrijdigheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas, de onwetendheden en tegenstrijdigheden aangaande de beweerde problemen na het vertrek van eerste verzoekende partij uit de Russische Federatie en de ongemoeid gelaten bevindingen met betrekking tot de illegale binnenkomst in de Europese Unie verhinderen terecht aan dit relaas enig geloof te hechten en laten niet toe verzoekende partijen de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) toe te kennen. (...)”

Verzoekende partij stelt ter terechtzitting duidelijk dat zij volhardt in hetzelfde relaas zoals voorgehouden naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag. Gelet op de duidelijke en niet voor interpretatie vatbare overwegingen in 's Raads arrest nr. 73 964 kan verzoekende partij bezwaarlijk volhouden dat haar geloofwaardigheid in de tweede asielaanvraag niet kan betwist worden of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om andere redenen dan de ongeloofwaardigheid de asielaanvraag afwijst.

Verzoekende partij heeft inderdaad naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag nieuwe documenten ingediend, doch geen enkel document is van dien aard dat ze de conclusies gemotiveerd in haar eerste asielaanvraag in positieve zin kunnen wijzigen. Immers, uit de bestreden beslissing blijkt dat ieder “nieuw” stuk zorgvuldig werd onderzocht en uit de motivering blijkt duidelijk waarom deze stukken de vastgestelde ongeloofwaardigheid niet kunnen herstellen. Ter terechtzitting en in het verzoekschrift komt verzoekende partij niet verder dan een herhaling van haar relaas, een opsomming van de stukken, en blote beweringen.

Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Rusland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS